

Okręgowy Sąd Lekarski w Gdańsku
80-204 Gdańsk
ul. Śniadeckich 33
OSL- 17/Wu/2012

O r z e c z e n i e

W dniu stycznia 2014r. w siedzibie Okręgowego Sądu Lekarskiego w Gdańsku, Okręgowy Sąd Lekarski w składzie:

Przewodniczący

Członkowie

.....

Protokolant

w obecności Okręgowego Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej

.....

po rozpoznaniu sprawy p-ko lek.

synowi i, ur. w

..... nr prawa wykonywania zawodu, nr rejestru

..... obwinionego o to, że:

pełniąc w znajdującym się na terenie Szpitala ambulatorium POZ dyżur z na października 2011r. nie wypisał badanemu w nocy-letniemu dziecku leków z powodu braku numeru PESEL, a więc w istocie nie udzielił pomocy, co w konsekwencji narażało chorą na niebezpieczeństwo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, co stanowi art. 8 Kodeksu Etyki Lekarskiej

na mocy art. 53 i 78 ustawy z dnia 2 grudnia 2009 roku o izbach lekarskich (Dz. U. Nr 219, poz. 1708)

uznał winnym zarzucanego mu czynu jw.

i zgodnie z art. 83 ust. 1 przywołanej ustawy postanowił ukarać lekarza karą upomnienia, kosztami postępowania ukaranego lekarza.

Członkowie

.....

.....

Przewodniczący

.....

.....

UZASADNIENIE

Okręgowy Rzecznik Odpowiedzialności Zawodowej w Gdańsku złożył do tut. Sądu wniosek z dnia11.2012 roku o ukaranie lek. Zarzucił mu, że w dniu października 2011 roku pełniąc dyżur w znajdującym się na terenie Szpitala ambulatorium POZ nie wypisał badanemu w nocy-letniemu dziecku leków z powodu braku numeru PESEL, a więc w istocie nie udzielił pomocy.

dowód: wniosek o ukaranie z11.2012 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu ... października 2011r. zgłosiła się do ambulatorium Szpitala wraz z-letnią córką, która gorączkowała i miała duszący kaszel. Dziecko zostało przyjęte i zbadane przez Obwinionego lekarza, jednak nie wypisał on leków ze względu na brak dokumentów i zalecił kontrolę u lekarza rodzinnego.

***dowód:** pismo z dnia11.2011 roku ze Szpitala, kopia wpisu do książki przyjęć ambulatoryjnych (karta 5), zeznania z dnia01.2014 roku*

Obwiniony lekarz uzasadniał swoją decyzję sytuacją, w której wystawienie recepty było niemożliwe, ponieważ świadczeniodawca nie posiadał żadnych dokumentów umożliwiających wypisanie recepty. Lekarz stwierdził wskazania do zastosowania antybiotyku rozpoznając zapalenie gardła, ale nie zrobił tego z powodu braku dokumentów dziecka. Obwiniony podczas badania nie stwierdził podstaw do skierowania dziecka do szpitala.

***dowód:** pismo obwinionego z dnia02.2012 roku,
protokół z przesłuchania z dnia maja 2012 roku*

W dniu następnym matka zgłosiła się z dzieckiem do lekarza pediatry, który rozpoznał podgłośniowe zapalenie krtani, zlecił podanie iniekcji i wypisał antybiotyk.

dowód: *protokół przesłuchania świadka, karta zdrowia dziecka .*

Istotne okoliczności faktyczne były poza sporem. Prawdziwość przedłożonej do akt dokumentacji medycznej pacjenta, jak również zeznania przesłuchanej w charakterze świadka matki – nie budziły wątpliwości co do ich wiarygodności. Powyższe dowody ze sobą korespondowały, wzajemnie się uzupełniając. W sprawie brak było innych dowodów, które podważałyby dokonane przez Sąd tak dokonane ustalenia faktyczne. Nadto Obwiniony powyższych dowodów skutecznie nie zakwestionował, dlatego też należało dać im wiarę w całości.

Sąd zważył, co następuje:

Okręgowy Sąd Lekarski na podstawie zgromadzonego w toku postępowania wyjaśniającego i ujawnionego na rozprawie materiału dowodowego, uznał lekarza za winnego stawianego mu zarzutu. W ocenie Sądu nie budzi żadnych wątpliwości, że obwiniony naruszył w sposób zawiniony i karygodny zapisy art. 7 i 8 Kodeksu Etyki Lekarskiej.

Obwiniony lek. nie miał postaw do zaniechania wystawienia recepty na leki chorej w związku z brakiem wymaganych dokumentów i tym samym naruszył art. 7 i art. 8 Kodeksu Etyki Lekarskiej. Wskazać w tym miejscu należy, że ewentualna kwestia braku dokumentów, na które powoływał się Obwiniony, w związku z koniecznością wskazania w treści recepty danych dotyczących pacjenta, nie powinna stanowić podstawy odmowy wystawienia recepty mimo stwierdzenia wskazań do ordynacji leku. Przypomnieć trzeba bowiem, że zgodnie z treścią art. 2 pkt. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych dzieciom

(obywatelom polskim) do ukończenia 18 roku życia przysługują świadczenia finansowane ze środków publicznych (w tym prawo do uzyskania leków refundowanych)- niezależnie od uprawnień rodziców. Nadto treść recepty została szczegółowo uregulowana w przepisach Rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 8 marca 2012 r. w sprawie recept lekarskich. Faktycznie recepta powinna określać dane pacjenta w tym m.in. imię i nazwisko, adres miejsca zamieszkania (nazwa miejscowości, ulica, numer domu, numer lokalu, jeżeli nadano), wiek - w przypadku pacjenta do lat 18 oraz numer PESEL pacjenta (vide: § 3 ust. 1 pkt. 2 ww. rozporządzenia). Ustawodawca przewidział jednak w przypadku niemożności ustalenia numeru PESEL dziecka możliwość wpisania numeru PESEL rodzica jako przedstawiciela ustawowego - wraz z dodatkową adnotacją o zamieszczeniu numeru PESEL osoby innej niż pacjent i podpisem lekarza jako osoby uprawnionej. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, aby istniały przeszkody do ustalenia np. poprzez poproszenie matki dziecka o podanie jej numeru PESEL, co umożliwiłoby wystawienie recepty.

Sąd uznał lek. winnym stawianego zarzutu i postanowił wymierzyć mu karę upomnienia. Przy wymiarze kary Sąd przyjął jako dodatkową okoliczność łagodzącą dotychczasową niekaralność lekarza. Istnieją przesłanki, aby przypuszczać, że Obwiniony powstrzyma się w przyszłości od działań sprzecznych nie tylko z normami prawa, ale że będzie stosował normy zawarte w Kodeksie Etyki Lekarskiej. Wymierzenie innej kary w ocenie Sądu było zbyt surowe.

Dodać należy, że w przypadku skazania Obwiniony lekarz – zgodnie z zapisami ustawy o izbach lekarskich - ma obowiązek ponieść koszty postępowania i takiej też treści orzeczenia tut. Sąd miał obowiązek wydać.

Członkowie

.....

.....

Przewodniczący

.....